

Adevăr confiscat, lumină interceptată, popor jefuit

5 iunie 2008

Gili Cârstea

Hristos a fost de două ori confiscat și ascuns de ochii poporului lui Dumnezeu, și de fiecare dată isprava a fost a clasei teologice. Constatând această gravă slăbiciune a poporului Său, Domnul Se întreba odată uimit: „Pentru ce, deci, poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în necurmăte rătăcirii, stăruiesc în înșelătorie, și nu vor să se întoarcă la Dumnezeu?” (Ier 8:5).

Prima oară a fost atunci când Dumnezeu a ridicat „din mijlocul vostru, dintre frații tăi” (Deut 18:15), un prooroc ca Moise, spre a chema afară din Egiptul păcatului pe mireasa Sa. Dar savanții lui Israel au interceptat lumina, au confiscat adevărul, și astfel au jefuit biserica vremii lor de alifia cerească prin care puteau fi vindecați. Ei au urmărit atent lucrarea și învățătura lui Hristos, și după trei ani și jumătate au declarat că tâmplarul din Nazaret este un fals mesia, că doctrina lui strică legea și pune în pericol unitatea bisericii.

Până în ziua de azi poporul acela al Ierusalimului se lasă dus în necurmăte rătăcirii, deoarece își pune speranța în capacitatea cărturarilor lor de frunte în a evalua lumina trimisă din cer. Nu au aflat încă adevărul zguduitor că pana cărturarilor „s-a pus la lucru” (Ier 8:8) pentru a intercepta lumina, ca ea să nu ajungă la popor. Până azi savanții lor declară cu mândrie: „Suntem înțelepți, și Legea Domnului este cu noi” (idem), iar poporul cântă cu voioșie: „Mergem înainte, sub același steag.”

Această atitudine îi ține în „necurmăte rătăcirii” de două mii de ani. Și numărătoarea continuă. Nu pot crede că istoria lor oficială este mincinoasă.

A doua oară a fost atunci când Dumnezeu trebuia să treacă la ultima fază a lucrării Sale din sanctuar, și pentru care trebuia să cheme pe membrii Bisericii Rămășiței, invitații Săi speciali și onorabili, la nunta Mielului. El a trimis doi mesageri cu acreditare divină să spună miresei Sale: Totul este gata, poftiți la nuntă!

Solia a fost confirmată de Moise modern, care declara fără teamă, în fața bisericii mondiale, că solia este începutul Ploii Târzii și al Marii Strigări. Ea

confrunța pe responsabili bisericii cu provocarea tulburătoare: Ori primiți lumina, ori dați-vă la o parte din drum!

Ei nu au făcut nici una, nici alta, preferând să intercepteze lumina de pe poziția avantajoasă de lideri spirituali ai poporului. Au spus bisericii că nu există nicio solie sau lumină nouă, și că la Minneapolis a fost vorba despre „o lucrare de inovație și dezintegrare” (Letter, Uriah Smith către EGW, 17 feb 1890).

Au trecut 120 de ani de atunci, și biserica încă ține în brațe istoria măsluită de pana cărturarilor, că solia 1888 aduce dezbinare, și că ea nu este altceva decât îndreptățirea prin credință. Nu înțelegem că Hristos a fost din nou răstignit în solii Săi, că am repetat revolta lui Core, Datan și Abiram - dar de data aceasta cu succes - și ne-am întors în Egipt.

În ambele cazuri, Hristos a fost confiscat de „oamenii cu nume” din poporul nostru, solia Lui interceptată și garată pe o linie moartă, iar mesagerii batjocoriți și omorâți. Ei au spus poporului că acela nu a fost Mesia, și că solia 1888 nu este începutul Marii Strigări și al Ploii Târzii.

Așa că, înaintașii noștri așteaptă încă pe Mesia, iar noi așteptăm încă Ploaia Târzie. Zadarnic, deoarece orice am face, și unii și alții, nimic nu se întâmplă atâta timp cât insistăm că trecutul nostru este imaculat. Și cu cât amânăm mai mult momentul adevărului, cu atât crește riscul să primim un fals mesia și o falsă ploaie târzie.

Nici nu se poate altfel, când te complaci în necurmăte rătăcirii, fără să îți seama de solii Domnului, pe care El i-a trimis cu credincioșie, în fiecare dimineață. Totdeauna lumina refuzată ne-a expus la contrafaceri viclene, dar niciodată nu am învățat nimic din astfel de experiențe triste. De aceea, pe viitorul nostru, încrustat cu litere de foc, scrie Omega, cea mai mare amăgire a tuturor timpurilor.
